

Överläkare Carl Ellwyn:

Låt oss inte glömma umgänget med naturen. Därmed mener jag inte sommarstugan och motobåten utan innlevelsen i naturen och dess rikedomar. Ingenting gör människan så snäll och god, så ödmjuk inför det egna jaget, som lätt överskattas, så fylld av vörnad för världsgåtornas allvar och mäktighet som en intim och förvåntansfull umgängelse med Guds natur. Varför umgås vi inte mer på det rätta sättet med den natur som er oss given att leva i, varför glömma vi så lätt, at vi själva endast äro ett led i skapelsens underbara system? Varför har vi så lätt att tro, at vi äro skapelsens herrar, varför söka vi inte inför naturen bli som barn med den mjuka, innerliga mottagligheten för inntryck av naturens värdighet och skönhet?

Nedalen dengang — og nå

AV ARNE FALKANGER

Det er over femti år siden jeg første gang kom til Nedalen. En yngre bror og jeg kom fra Sylstasjonen og syntes at vi var kjekke karer som hadde lagt turen over Storsylen. Det inntrykk som har festet seg i erindringen er at det var temmelig primitivt i Nedalen den gangen. Jeg husket at vi lå på et soverom hvor der var åpen skorstein fra peisen. Myggen luktet kristenmanns blod og nyttet anledningen til å forsyne seg. Der var jo ikke så mange turister i den tiden. Vel var det primitivt, men Nedalshytta hadde sin sjarm og den har vunnet seg en sikker plass i mitt forhold til Sylene. Hvor ofte har jeg ikke vært betatt når jeg i ettermiddagens dalende sol har sett Sylmassivet ligge som et lysende eventyrslott.

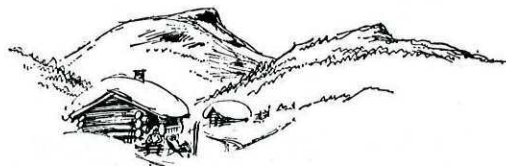
Mange besøk er det blitt på Nedalshytta og mange hyggelige aftener i den lille peisestue hvor det ofte var trangt om plassen. Gjennom årene har hytta fått flere ansiktsløftninger, men den beholdt alltid sin sjarm der den lå i frodig bjørkeskog med Nea flytende stille forbi. Det var ikke bare et ettertraktet sted for fjellvandrere, men også for fiskere. Ikke sjelden vanket der fin rød ørret på frokostbordet. Multemyrene omkring var også flittig besøkt. En ekstra spiss på området var den fredning som var lagt på de vitenskapelig interessante omgivelser. Tilknytningen til fjellgården var også i mange år et morsomt innslag. Nå er det borte alt sammen. Hytte og gård er revet og alt ligger under vann. Der er skapt et umåtelig stort hav som går i ett med Essandsjøen og som er altfor stort til å være pent. Det lune og koselige med Nea elv er borte.

Til gjengjeld har vi fått en ny Nedalshytte. Den ligger et par kilometer lenger oppe i terrenget og den har vakker utsikt mot Skardørsfjellet. Naturligvis er den nye hytta langt mere praktisk og komfortabel enn den gamle hytta. Nå er det kaldt og varmt vann på alle sengerom og der er vannklosetter, fine dusjer og badstuer

for herrer og damer. Der er god plass i hyggelige peisestuer og det beste er at hytta har beholdt den karakter av turisthytte som vi fjelltravere setter så stor pris på.

Vi kommer til å savne den gamle hytta, men vi vil vite å sette pris på den nye Nedalshytta. Det har vært en stor sak for Trondhjems Turistforening å gjennomføre dette prosjekt, men det var nødvendig hvis ikke den store tradisjonsrike søkning av fjellturister til hele Sylområdet skulle få et nådestøt.

Jeg håper at T.T's medlemmer og alle andre naturelskere flittig vil besøke den nye Nedalshytta og jeg er sikker om at ingen blir skuffet. Men glem heller ikke alle de andre hyggelige hytter som T.T. har i Sylene og Trollheimen. Der er intet som gir så megen glede og sunn mosjon som en fjelltur.

Fra Rolf Edbergs bok: Et støvgrann som glimter:

Vi har arbeidet mot naturen, ikke med den. Det har vært lettsindig gjerning som kanskje kan få skjebnesvangre følger.

Er det nedverdiggende å dra på fellestur?

AV «GNIST»

Dette spørsmålet reiste signaturen «Gnist» (redaktør Sverre J. Herstad) allerede i årboken for 1932 — altså 40 år siden. Og spørsmålet kan vel reises med like stor aktualitet i dag. Turistforeningens fellesturer har fortsatt ikke den oppslutning de fortjener. Derfor lar vi «Gnist» slippe til igjen.

Det er en eiendommelig og ofte skjebnesvanger oppfatning som gjør seg gjeldende hos mange mennesker når det gjelder nordmennene og ski- og fjellporten. Det er som om mange tror at bare man er født innenfor dette lands grenser, ja vel, så er man noen pokkers fyrer på ski — og så har man råd til å smile overlegent til utlendingene når de legger iver og energi for dagen for å dyktiggjøre seg i bruken av ski og for å sette seg istand til å ferdes trygt på fjellet og dermed høste den inderlige glede som livet i fjellheimen gir, enten det er på sommers eller vinters tid. Noen østerrikere jeg snakket med for endel år siden, fikk jeg det inntrykk av at de nærmest trodde at nordmennene kom til verden med en slags hinne mellom tærne som senere vokste og utviklet seg til ski. Nå, så langt går selvsagt ikke de av vår egen stamme som tror på nordmennes medfødte egenskaper som skiløpere og fjellfolk, men det er allikevel all grunn til å rive dem ut av deres overtro.

Jeg tror det er noe av den samme overtro som dikterer den innstilling som mange har overfor Turistforeningens glimrende tiltak, *fellesturene*. Kombinert med sportslig blaserthet blir den utholdelig. Jeg var ute en kveld i selskap, det var aftenen før en fellestur, og jeg brøt tidlig opp.

— De skal vel ikke allerede gå?

— Jo, jeg må nok det. Jeg skal opp klokken 1/2 6 og dra på fellestur og vil gjerne sove en liten stund først.